

Nr 769

Av herr **Bengtson** i Solna och fru **Kristensson**, om regionala samarbetsorgan för vägfrågor.

(Lika lydande med motion nr 637 i Första kammaren)

Beträffande urbaniseringstakten här i landet måste främst understrykas att tre regioner kring Stockholm, Göteborg och Malmö-Hälsingborg (västra Skåne) på de sista fem åren fått sin folkmängd ökad med 6 à 7 %. Dessa tre regioner har nu 40 % av hela landets befolkning inom sina gränser. Som exempel på andra städer med angränsande regioner, där befolkningsökningen överstigit 4 % under denna tid, kan nämnas Västerås, Jönköping, Halmstad, Karlstad och Umeå. Dessutom har Örebro, Linköping, Gävle jämte några fler städer haft en befolkningsökning på mellan två och fyra procent under nämnda period.

Inom de växande regionerna, det må nu gälla de tre storstadsområdena eller de andra större städerna, verkar bebyggelseutveckling och urbanisering i riktning mot att stad och landsbygd knytes samman till en näringsgeografisk enhet. Ibland måste man emellertid konstatera att kommungränserna lägger hinder i vägen för olika samordnade lösningar.

De olika kommunerna inom en region har varierande förutsättningar och stöter på väsentligt olika problem i fråga om bebyggelsen och vägnätets utformning. Det kan bli så att omtanken om den egna kommunens angelägenheter ibland leder till att ur regionens synpunkt bättre lösningar äventyras eller åtminstone försvåras.

Ett exempel på en god regional samordning är lösningen av den kollektiva trafiken inom Storstockholms-området, där man bildat kommunalförbundet för Stockholms stads och läns regionala frågor. Inom förbundet för stockholmsområdet har kollektivtrafiken skjutits i förgrunden, medan vägtrafikfrågorna hitintills inte förutsätts bli behandlade i större utsträckning.

I kommunalförbundet har med anledning härav i en motion i december 1965 hemställts om en utredning syftande till en effektivisering av framför allt planeringen av vägväsendet inom Stockholms stad och län.

Frågan har vidare aspekter, och stort behov av samordning torde föreligga inom ett flertal regioner i landet. Vikten av att genom samordning lösa väg- och gatufrågorna framträder främst därigenom att de kommunala förtroendemännen på ett helt annat sätt än tidigare får insikter om vägtra-

fikens behov och möjligheterna att genom vägkommunikationerna främja regionens utveckling.

Under 1965 framlades utredningen om väg- och vattenbyggnadsstyrelsens omorganisation till statens vägverk.

Riksdagen har att avvakta proposition om det nya verket. Utredningen (SOU 1965: 47) är av översiktlig och principiell natur, och det har ansetts självklart, att en rad kompletterande utredningar måste göras. I utredningen har uppgivits att ett utökat samarbete skall etableras mellan vägdistrikten (nu vägförvaltningarna) och kommunerna. Man kan emellertid icke frigöra sig från att detta vidgade samarbete (på kommunsidan) kanske främst kommer att ligga på det tekniska planet. Detta tekniska samarbete bör även kompletteras med en generellt bestämd, organiserad samverkan mellan företrädare för de politiska instanserna inom regionen.

Vi anser att en särskild utredning i dessa frågor bör komma till stånd i anslutning till planeringen för det nya vägverket.

Hänvisande till det ovanstående hemställas,

att riksdagen måtte besluta att uppdraga åt Kungl. Maj:t att utreda möjligheterna att särskilt i de större stadsregionerna införa regionala samarbetsorgan för planering av viktigare vägfrågor av gemensamt intresse för regionen.

Stockholm den 26 januari 1966

Bengt Bengtson

i Solna

Astrid Kristensson